

[Aage Fogh.]

velse have for de børnerige familier. Disse forhold begrunder, at vi kan give tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget i udvalget.

Vi er imidlertid villige til at se på ethvert rimeligt forslag, der kan fremføres, og som kan medføre en ændring, idet vi anser tilskudsordningerne for i det lange løb at være uheldige, bl. a. fordi det ude i befolkningen efterhånden opfattes som en selvfølge, at staten bruger omkring 10 pct. af sit budget til at holde priserne nede, men når skatterne skal opkræves, betragtes de som en blodig uretfærdighed, og dette kan være farligt i det lange løb. Det er derfor vort ønske, når tiden bliver til det, at man på rimelig måde arbejder sig bort fra tilskudsprincippet.

Jeg vil gerne i udvalget have lidt nærmere oplysninger om den sidste del af summen, de 4 mill. kr. for fedtet. Det er mit indtryk, at vi får forbavsende lidt for de 4 mill. kr., som der her er tale om skal anvendes på 7½ måned; det svarer til 6½—7 mill. kr. årlig for at holde fedtforbruget oppe, hvad samfundet og staten dog vist ikke har så forfærdelig megen interesse i.

Petra Petersen: Der er, som det er sagt af de ærede ordførere, ikke noget nyt i dette lovforslag. Det er ikke længe siden, de to love, som dette lovforslag skal afløse, var til behandling her i tinget. Mit parti kan i dag ligeså lidt som for to måneder siden gå med til en forhøjelse af priserne på disse vigtige levnedsmidler, og jeg skal derfor på mit partis vegne tilsige vor støtte til dette lovforslags gennemførelse.

Tholstrup: Retsforbundet kan ikke give støtte til fortsættelse af en sådan politik. Vi må ind på en afvikling af disse tilskudsordninger, som åbenbart ikke kan falde bort ad naturlig vej, ganske simpelt fordi de kroner, der blev regnet med ved tilskuddenes begyndelse, i mellemtiden er blevet reduceret til 50 øre, og det vil altså sige, at vi ikke ad naturlig vej ville kunne komme ned på førkrigspriser, som dette forhold tildels er baseret på. Hvis man hertil havde knyttet en bestemmelse om, at tilskuddene skulle reduceres i samme omfang, som pristallet faldt på grund af prisfald på forskellige områder, således at man benyttede enhver lejlighed til at nedbringe tilskuddene og få dem ud af verden, kunne der være en vis mening i at fortsætte med dem midlertidigt. Men det er der vist ikke nogen mulighed for at få gennemført.

Det konservative forslag, som vel i rea-

liteten er opfundet af kommunisterne, og som går ud på direkte tilskud, kan vi selvfølgelig slet ikke tiltræde. Det er at indføre et nyt led i den offentlige forsyning, og det må vi på det bestemteste advare imod.

Der er tale om tilskud til mælken, men samtidig opretholder man en ordning af mælkesalget, som ved sin beskyttelse og monopolagtige karakter holder konkurrencen ude og derved holder prisen kunstigt oppe. Det har endda været således, at et af de store mælkekompanier på et vist tidspunkt påtænkte af sit årlige overskud at oprette et fond i lighed med Carlsbergfondet, vel sagtens fordi de tjente mere, end der var brug for i driften. Jeg vil foreslå, at man giver mælkesalget fri, således at der igen kan komme konkurrence og vi kan få priserne ned ad naturlig vej og derved spare noget af tilskuddet. Tilskuddet skal jo betales af skatteyderne, og det er efter vor formening stort set de samme skatteydere, som får tilskuddet, der må betale de skatter, som skal bruges til formålet. Vi opkræver jo forbrugsafgifter og told af vigtige forbrugsvarer, som løber op til et beløb, der svarer nogenlunde til det, der er tale om her. Der er afgift på forskellige næringsmidler som sukker og på nydelsesmidler som kaffe, te, kaffesurogat og konsum-is. Der er toldafgifter på manufakturvarer, som i særlig grad går ud over familier med mange børn, der skal bruge meget tøj. Der er afgifter til et meget stort beløb på byggematerialer, som går ud over huslejen, og som selvfølgelig også går ud over dem med de mange børn, der har brug for mange værelser. Det vil altså sige, at man ved forbrugsafgifterne gennem et kostbart apparat indkræver penge hos de samme mennesker, som gennem et andet kostbart apparat får tildelt penge.

Skatterne i Danmark er steget rundt regnet til det tredobbelte i forhold til før krigen, medens priserne i almindelighed kun er steget til det dobbelte. Medens skatterne før krigen rundt regnet var en milliard, er de betydelig over 3 milliarder i dag. Selvom vi ser bort fra visse midler, der er gået til afvikling af tyskergælden og til de tilskud, der her er tale om, er der alligevel kommet et skattepålæg på 1 milliard kr. mere, end prisudviklingen retfærdiggør, og denne milliard bruges hovedsagelig til den administration, der er kommet til under og efter krigen. Det understreger, at det er en meget kostbar vej at gå: først at hente pengene i små beløb ude hos folk og bagefter dele dem ud igen. Vi er derfor af den overbevisning, at hvis vi ophævede disse afgifter,